

Słowa Pana do kości

Poruszenie kości

W tem rzekł do mnie: Prorokuj o tych kościach,
a mów do nich: Kości suche, słuchajcie słowa
Pańskiego – Ezech. 37:4.

Proroctwo mówiące o kościach jest pierwszym z siedmiu wydarzeń w porządku chronologicznym tego proroctwa. To moment, który rozpoczyna odnowienie Izraela, jedno z najbardziej dramatycznych wydarzeń końca Wieku Ewangelii.

Siedem etapów proroctwa o „dolinie suchych kości” to: (1) Prorokowanie do kości, (2) Szum, (3) Poruszenie, (4) Kości zrastające się, (5) Ściągną, mięso i skóra, ale brak oddechu, (6) Prorokowanie do czterech wiatrów i (7) Oddech wstąpił w nie i ożyły (Ezech. 37:7-10).

„Słowo Pana” do kości sygnalizuje rozpoczęcie zgromadzania rozproszonego po całym świecie narodu Żydowskiego. Zaznacza to początek odnawiającej pracy Pana Boga w stosunku do narodu Izraelskiego, ale również potężnego dzieła twórczego. Jest to dzieło odnowy, w którym Pan Bóg sprawia, że Jego lud wraca z powrotem do Jego ziemi, do przymierza z Panem Bogiem. To dzieło twórcze, w którym Pan Bóg przygotowuje dla swego ludu „nowe serce”, które będzie im dane na końcu proroctwa.

„Bo im dam serce jedno, i ducha nowego dam do wnętrzości waszych, i odejmę serce kamienne z ciał ich, a dam im serce mięsiste, aby w ustawach moich chodzili, a sądów moich strzegli, i czynili je; i będą ludem moim, a Ja będę Bogiem ich” (Ezech. 11:19-20).

Polecenie wypełnienia proroctwa Ezechiela o słowach Pańskich wypowiedzianych do kości, było z pewnością przekazane naszemu Panu Jezusowi Chrystusowi po jego niewidzialnym powrocie w 1874 roku. Jest rzeczą słuszną, że jako najlepszy rzemieślnik Jahwe, nasz zmartwychwstały Pan Jezus Chrystus ponownie obejmie rolę głównego budowniczego Stwórcy i przeprowadzi to wspaniałe, odnawiające i twórcze dzieło; w tym samym czasie, w którym Jahwe i nasz Pan Jezus Chrystus dokańczają Nowe Stworzenie.

Przymierze potwierdzone przysięgą

Izajasz zapisał potężną i bezwarunkową przysięgę daną

Izraelitom przez Jahwe. Ta przysięga jest ważna w kontekście proroctwa o dolinie suchych kości, ponieważ odnosi się do wydarzeń na świecie, które dzieją się podczas drugiej obecności Pańskiej; w czasie ucisku.

„Bo to jest u mnie, co przy potopie Noego; jakom przysięgał, że się więcej nie będą rozlewać wody Noego po ziemi: takem przysięgał, że się nie rozgniewam na cię, ani cię zgromię. A choćby się i góry poruszyły, i pagórki się zachwiały: jednak miłosierdzie moje od ciebie nie odstąpi, a przymierze pokoju mego nie wzruszy się, mówi twój miłościwy Pan” (Izaj. 54:9-10).

Oba wyrażenia „jakom przysięgał” i „takem przysięgał” pochodzą z hebrajskiego słowa „sheba”, słowa odpowiadającemu liczbie siedem. To jedyny werset, który zawiera podwójne wystąpienie tego hebrajskiego słowa.

Tymi słowami proroctwa Pan Bóg zapieczętował przysięgę daną Jego ludowi izraelskiemu; uczynił to przez dwukrotne powtórzenie, być może w celu zaakcentowania jej prawdziwości. To może być Boża metoda potwierdzenia, że te siedem etapów proroctwa o dolinie suchych kości będzie prowadziło do ustanowienia Jego przymierza z Izraelem, potwierdzonego przysięgą.

Wypełnienie ma rozpocząć się od powrotu Chrystusa. Cytat „choćby się i góry poruszyły, i pagórki się zachwiały” wiąże wypełnienie tego przymierza potwierdzonego przysięgą z całkowitą odnową Izraela, co z drugiej strony będzie zbieżne ze zniszczeniem innych narodów.

Obecnie obserwujemy miłosierdzie Jahwe w stosunku do Izraela. Niedługo, po wyniesieniu Izraela pośród narodów, Izrael doświadczy obiecanego przez Jahwe przymierza pokoju. To jest obietnica, to jest wspaniała nagroda dla Izraela, którą otrzymają dzięki Bożej łasce.

Kośćmi są ludzie

„Przełoż oto Ja nią ludzić będę, gdy ją wywiodę na puszczy, a łaskawie z nią mówić będę; i dam jej winnice jej od tegoż miejsca, i dolinę Achor, miasto drzwi nadziei” (Oz. 2:14-17).

Czas i akcja Boskiego łagodnego „mówienia do Izraela” opisanego w tym proroctwie odpowiada „słowu Pana do kości” z proroctwa Ezechiela. Oba proroctwa rozpoczęły się wypełniać w roku 1878 n. e., będącym

początkiem Bożego dzieła ponownego zgromadzenia Żydów do Jego kraju, do Izraela.

W roku 1878 założenie miasta Petach Tikwa (po Hebrajsku znaczy to „Drzwi Nadziei” z Oz. 2:15) było jednym z pierwszych widocznych znaków ponownego zgromadzenia przez Pana Boga rozproszonych Żydów z całego świata. Dzisiaj, gdy jego populacja wynosi niemal 250.000 Izraelskich obywateli, jest to piąte pod względem wielkości miasto w Izraelu.

Do stworzenia narodu potrzebne są trzy kluczowe elementy: ludzie, ich język i ich ziemia. Pomiędzy rokiem 1878 a 1948 Żydzi z ponad 60 krajów przybywali do Ziemi Obiecanej. Chcieli nauczyć się języka i uprawiania ziemi, która była jałowa od prawie dwóch tysięcy lat. Jako naród ustanowili demokrację, rozwinęli wybitną architekturę służącą społeczeństwu, położyli fundament pod rozwijającą się gospodarkę, stworzyli mocną armię i stali się wiodącym wśród narodów świata graczem na rynku nowoczesnych technologii; a wszystko to w czasie tylko 72 lat od ich zaistnienia jako państwa. Ale według proroctwa to jest tylko początek! Dawid Ben Gurion zakładał, że „Dopóty państwo nie istnieje, dopóki jego zasady nie są ugruntowane we wnętrzu serca każdego człowieka.”

Chociaż zasady współczesnego syjonistycznego Izraela są żywe i mocno zakorzenione w sercach większości Żydów mieszkających obecnie w Izraelu, to jednak muszą jeszcze otrzymać nowe serce od Pana Boga; nowe życie i nową społeczność z Bogiem ich ojców.

Dwa drzewa figowe

Pan Jezus przeklął drzewo figowe w 33 r. n. e. i zainicjował upadek narodu Izraelskiego. 1845 lat później, w roku 1878 zainicjował On wypełnianie się proroctwa Jahwe, które dotyczyło cudu odnowienia narodu Izraelskiego. W 33 r. n. e. Pan Jezus zobaczył, że na drzewie figowym nie ma owoców (była to metafora dotycząca Izraela, któremu brakowało duchowego owocu). W celu dania lekcji mającej posłużyć jako przykład, Pan przeklął wtedy to drzewo figowe, a jego liście uschły i zginęły w przeciągu zaledwie 24 godzin. Był to proroczy sygnał dotyczący upadku Izraela już 35 lat później w latach 68-79 n. e..

Rok 1948 wyznacza nowy początek, o którym Pan Jezus prorokował w swoim wielkim proroctwie zapisanym w Mat. 24:32-35 i Łuk. 21:29-30. Rok 1948 był czasem wybranym do odwrócenia przekleństwa od drzewa figowego; jego wypełnienie zaczęło się od „liści” (życia narodowego) i zakończy się na „owocach” (nowe mięsiste serce narodu) z Jer. 31:31-34. Wydarzenia, o których mowa w wielkim proroctwie Pana Jezusa z Mat. 24, miały miejsce w ciągu całego Żniwa Wieku Ewangelii, przez ponad 150 lat.

Możliwe, że fragment z proroctwa Amosa jest potwierdzeniem do przypowieści Pana Jezusa o drzewie figowym: „A tak ich wszczępię w ziemi ich, że nie będą więcej wykorzeni z ziemi swojej, którą im dał, mówi Pan, Bóg twój” (Amos. 9:15). To wszczępienie drzewa figowego w kraju poprzedza pojawienie się liści ich narodowego życia w roku 1948.

Izajasz zostawił po sobie kolejny prorocki „peryskop”, pokazujący to, co dzieje się obecnie w Izraelu.

„A dlatego Pan czekać będzie, aby się zmiłował nad wami, i dlatego się wywyższy, aby się zlitował nad wami; albowiem Pan jest Bogiem sądu; błogosławieni wszyscy, którzy nań oczekują. Bo lud na Syonie i w Jeruzalemie będzie mieszkać; płakać więcej nie będziesz. Zapewne zlituje się nad tobą na głos wołania twego (Pan), a skoro usłyszysz, ozwieć się. A choć wam Pan da chleb utrapienia, i wodę ucisku, jednak nie odleczą więcej od ciebie nauczyciele twoi, ale oczy twoje patrząc będą na nauczycieli twoich; I uszy twoje usłyszają słowo z tyłu do ciebie mówiącego: Tać jest droga, chodźcie po niej, lubbyście się w prawo albo w lewo udali” (Izaj. 30:18-21).

Narody odrzuciły Żydów

Pomiędzy 1882 a 1914 rokiem 2,5 miliona Żydów opuściło kraje Europy wschodniej i Rosję. Większość z nich przybyła do USA i zbudowała dobrze rozwijające się społeczności Żydowskie, które z kolei stały się bogate pod względem sztuki, nauki i kultury masowej. Część z tych emigrujących Żydów udała się do ziemi obiecanej Izraelitom. Później, w czasie nawałnicy II Wojny Światowej, wielu Żydów chcących podążyć za tymi, którzy opuścili Europę wcześniej, nie miało gdzie się udać, ponieważ USA i Kanada zamknęły dla nich swoje granice.

W mowie otwierającej pierwszy Kongres Syjonistyczny w roku 1897, Theodor Herzl powiedział takie zdanie: „Jesteśmy tutaj po to, aby położyć kamień węgielny pod miejsce schronienia dla Żydów.” Z perspektywy czasu, Syjonizm wykreował wzorzec „nowego Żyda”, nie takiego Żyda, który został zdeptany w ciągu całej historii, tylko Sabra: wytrzymała jednostkę, ufającą w to, że jest zdolny/a odnieść sukces. Dzisiaj Żydzi wkładają całe swoje serca i dusze w rozwój własnej kultury, a nie kultury pogańskich krajów, w których gościli. Cieszą się bogactwem kulturowym, wypływającym z życia we własnym kraju i z mówienia we własnym języku. W końcu żyją w miastach swoich przodków, mogąc inwestować w swoją przyszłość i w przyszłość swoich dzieci.

Europejscy Żydzi byli podzieleni

Niektórzy z europejskich Żydów byli filozoficznie nastawieni przeciwko utworzeniu państwa Izrael, ponieważ nie chcieli do niczego „zmuszać” ręki Bożej. Również wielu ultraortodoksyjnych Żydów odmawiało wspomaganie wysiłków zmierzających ku temu, ponieważ były one rozpoczęte przez świecki ruch syjonistyczny. Ale Hitler zmienił ich nastawienie i obecnie społeczność Żydów ultraortodoksyjnych (8% wszystkich Żydów w Izraelu) notuje najszybszy przyrost demograficzny w Izraelu.

Żydzi ultraortodoksyjni są nazywani „charedim” (liczba mnoga) z hebrajskiego słowa „khared”, które oznacza „ci, którzy drżą przed Bogiem”. Prorok Izajasz zapisał wspaniałe proroctwo kierowane do tych, którzy drżą przed Bogiem. „Słuchajcie słowa Pańskiego, wy którzy drżycie na słowo jego. Bracia wasi nienawidzący was, a wyganiający was dla imienia mego, mówią: Niech się okaże sława Pańska. Okażcie się zaiste ku pocieszeniu waszej; ale oni pohańbieni będą” (Izaj. 66:5). Z kolei prorok Zachariasz zdaje się wskazywać, że Żydzi żyjący w sposób najbliższy Słowu Bożem w czasie Ucisku Jakubowego, będą pierwszymi, którzy przyjmą uczestnictwo w społeczności z Bogiem ich ojców, oparte na Nowym Przymierzu.

„I rzekną książęta Judzcy w sercu swem: Mamy siłę i obywatele Jeruzalemscy w Panu zastępów, Bogu swoim” (Zach. 12:5).

Słowo „Izrael” znaczy „walczyć z Bogiem” (i człowiekiem). Dzieło Herzla stanowiło psychologiczny punkt motywacyjny w świadomości żydowskiej. Jego idea syjonizmu urosła w ruch, który mógł przyciągnąć Żydów każdego rodzaju z całego świata do tego małego państwa, poświęconego przez Pana Boga i danego Jego powracającemu ludowi. Kraj obiecany Izraelitom był krajem Pana Boga (Joel. 3:2). Był to kraj bez ludzi, czekający na ludzi niemających kraju. Dzieło Herzla wstrząsnęło całą cywilizacją żydowską i pobudziło duszę emigrujących osób. Pan Bóg mówił łaskawie do Swojego wybranego ludu!

Hymn narodowy Żydów – „Hatikwa” (Nadzieja) – był napisany w roku 1886, zawierając tylko jedną zwrotkę: „Dopóki w naszych dusz głębinie, Serce żydowskie żywo bije, Oko ku wschodowi się obraca, I do Syjonu wciąż powraca. Nadzieja nasza nie zginie, Wszak dwa tysiące lat przetrwała, Być narodem wolnym w swojej krainie, W kraju Syjonu i Jerozolimy.” (przekład polski wg. tłumaczenia Szoszany Raczyńskiej).

Jest to hymn odmienny od innych hymnów narodowych, ponieważ nie opiewa bitwy narodowej, wojny lub zwycięstwa. Zamiast tego jest refleksyjny, napisany

w tonacji molowej i niemożliwe jest, aby maszerować w jego takt.

Sabat jako dziedzictwo

Przez czas żydowskiej diaspory korzyści płynące z obchodzenia Sabatu były niezrównane jak chodzi o realizację celu jakim była jedność rodziny i zachowanie żydowskiej pamięci. Sabat utrzymywał jedność pomiędzy ludźmi rozproszonymi w ich diasporach, którzy byli gotowi do przyjęcia obiecanego im odrodzenia.

Żadna inna grupa etniczna ani naród w historii nie zalecał dnia odpoczynku. Idea żydowskiego Sabatu zawierała przesłanie o silnej etyce społecznej, która pokazywała, że pracownicy są równi swoim pracodawcom i że obie te grupy są równe przez Panem Bogiem. Przez wszystkie lata Sabat był czasem na odpoczynek i duchową refleksję. W czasie gdy narody pogańskie kreowały swą tożsamość w oparciu o siłę, Sabat pomagał Żydom, nawet tym będącym w rozproszeniu, określić przynależność narodową jako pragnienie tryumfu nad materializmem. Refleksyjny Sabat, tak samo jak żydowska kultura i tradycje, rozwinął wewnętrzną duchowość w wielu Żydach. Pomagała im ona skupić się na wadze rozwoju ich wiary i rodziny, zamiast wyłącznie na dobrach ziemskich. Mimo to Pan Bóg dał Żydom zdolność do zdobywania bogactwa.

„Ale pamiętaj na Pana, Boga twego; bo on dodawał tobie mocy ku nabywaniu bogactw, aby potwierdził przymierza swego, które poprzysiągł ojcom twoim, jako to okazuje dzień dzisiejszy” (5 Moj. 8:18).

Co więcej, żydowskie powtarzanie „za rok w Jeruzalem” pozwalało im, w czasie rozproszenia, wyobrazić sobie oczami duszy siebie w Jeruzalem. Kiedy łaska Boża powróciła do Żydów, mogli w końcu wyobrazić sobie, że znajdują się w swoim kraju.

W czasach starożytnych nasienie „cudu odnowienia Izraela” zostało zasiane w żydowskiej tradycji. Żydzi, którzy wiernie zachowali i utrwalali te tradycje przez cały okres żydowskiego rozproszenia, od roku 1878 przygotowywali pokolenia Żydów na ponowne przyjęcie powrotu Bożej łaski i skutecznego działania zgodnie z nią.

Przebudzenie w ogólnoświatowej świadomości żydowskiej nastąpiło w roku 1891 (pięć lat przed tym, jak Herzl napisał swoją broszurkę „Państwo żydowskie”) dzięki ukraińskiemu Żydowi Chajimowi Nachman Bialikowi. Napisał on wiersz „Do ptaszyny”, w którym zwraca się do wymyślanego ptaszka, który właśnie wrócił do niego z podróży do kraju Izrael. Wielu Żydów, zarówno w Europie wschodniej, jak i na całym świecie,

odebrało wpływowy wiersz Bialika jako przypomnienie obietnic ich własnego powrotu do żydowskiej ojczyzny, którą znajdowali w prorocत्वach Jeremiasza, Izajasza oraz w Psalmach. Używając współczesnego języka w swoim cudownym poemacie Bialik przypomniał Żydom, że mają swój dom w Ziemi Obiecanej. W pewien sposób założył on bazę w żydowskiej świadomości pod przyjęcie syjonistycznej idei Herzla.

Wnioski

Błogosławieństwa i trudności, które dotykały Żydów przez czas ich rozproszenia, trzymały wielu z nich z dala od pokuszeń wynikających z ziemskiej władzy, która uwodziła Chrześcijaństwo. Żydzi nie tylko zachowywali Sabat jako poświęcony czas służący wzbogaceniu duszy, ale również Sabat „zachowywał” Żydów w naturalnej izolacji od zepsucia, jakiego doświadczali ich pogańscy gospodarze i oprawcy. Niezależnie od te-

go, czy wiedzieli o tym, czy nie, kości (Żydzi) zostały pobudzone przez słowo Pana Boga w roku 1878.

Proroctwo Ezechiela o Dolinie Suchych Kości zawierało siedmioetapowy proces przywrócenia Żydów do ich kraju, odnowienie samego kraju i, w końcu, przywrócenie ich z powrotem do relacji opartej na Przymierzu z Panem Zastępów, Bogiem ich ojców. „A jakom się starał, abym ich wykorzenił, i burzył, i kaził, i gubił, i trapił: tak się starać będę, abym ich pobudował i rozsadził, mówi Pan” (Jer. 31:28).

Czy widzimy, że kości zbliżają się do siebie? Czy widzimy ścięgna, mięso i skórę zasilające potężny naród na naszych oczach? Patrzmy i czekajmy na proroctwo do czterech wiatrów i bądźmy gotowi, aby ujrzeć majestat Naszego Boga!

Todd Alexander